

NORA
ROBERTS

Zomerzin

Vertaling Janke Ouwehand en Els Papelard

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1987 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Temptation*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2010 HarperCollins Holland
Vertaling: Janke Ouweland
Copyright © 1982 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *The Heart's Victory*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2005 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Lee Avison / Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0843 1
ISBN 978 94 027 6220 4 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie juni 2021

Originele uitgave verschenen bij Silhouette Books, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Zomerse verleiding

Hoofdstuk 1

‘Als ik iets haat,’ mompelde Eden, ‘dan is het opstaan om zes uur ’s ochtends.’

Zonlicht stroomde via de dunne rolgordijnen van de blokhut op de houten vloer, op de metalen spijlen van haar bed en op haar gezicht. Het gerinkel van de ochtendbel echode dof in haar hoofd. Hoewel ze dat langdurige belgerinkel pas drie dagen had moeten ondergaan, verafschuwde ze het al intens.

Even verborg ze haar hoofd in haar kussen en deed ze net alsof ze knus in haar hemelbed lag. Ze beeldde zich in dat de lakens van Iers linnen waren en naar limoen geurden, dat de gordijnen in haar ruime, pastelkleurige slaapkamer het ochtendlicht filterden en de geur van verse bloemen om haar heen zweefde.

Dit kussensloop rook naar veren en wasmiddel.

Met een grom gooide Eden het op de vloer en worstelde zich overeind. Nu het gerinkel gestopt was, werd het opgewonden gekras van een stel overenthousiaste kraaien hoorbaar. Vanuit de blokhut aan de overzijde van het terrein loeide opeens rockmuziek. Met glazige ogen zag ze Candice Bartholomew uit het bed naast het hare klauteren, met een brede grijns op haar fijnbesneden elfengezichtje.

‘Goedemorgen.’ Candy woude met haar slanke vingers door haar rode haren, waardoor die alleen nog maar warriger werden. ‘Het is een prachtige dag,’ meldde ze op de opgewekte toon die zo typerend voor haar was.

Bij wijze van reactie liet Eden een neutraal gegrom horen. Terwijl ze naar haar vriendin keek, die zich in haar babydoll met ruches uitgebreid stond uit te rekken, zwaaide ze haar benen van het

matras. 'Ik zou je kunnen haten.' Haar stem, die nog schor klonk van de slaap, droeg de sporen van haar dure kostschoolopleiding. Met gesloten ogen veegde ze haar verwarde blonde haren naar achteren.

Grijnzend gooide Candy de deur van de blokhut open zodat ze de frisse ochtendgeur kon inademen. Ze draaide zich om teneinde haar vriendin te bestuderen. Het zomerzonlicht toverde vonken in Edens lichtblonde haar. Ze geeuwde uitgebreid, met gesloten ogen, haar smalle schouders gebogen. Candy was zo verstandig om niets te zeggen, omdat ze wist dat Eden niet even enthousiast was als zij over de zonsopgang.

'Het kan toch nog geen ochtend zijn,' kreunde Eden. 'Ik zweer je dat ik pas vijf minuten geleden ben gaan slapen.' Met haar ellebogen rustend op haar knieën, liet ze haar gezicht in haar handen zakken. Haar teint had de kleur van room, met een lichte hint van roze op haar jukbeenderen. Ze had een klein wipneusje, en haar gezicht zou er streng en aristocratisch uitzien als haar mond niet zo vol en breed was geweest.

Na nog eens diep ademgehaald te hebben, sloot Candy de deur. 'Het enige wat jij nodig hebt, is een hete douche en een kop koffie. De eerste week in het kamp is altijd het moeilijkst, weet je nog?'

Eden opende haar wijd uiteenstaande blauwe ogen. 'Dat kun jij gemakkelijk zeggen. Jij bent niet degene die in de brandnetels is gevallen.'

'Nog steeds jeuk?'

'Een beetje.' Omdat ze zich eigenlijk een beetje schaamde voor haar knorrige stemming, toverde ze een glimlachje tevoorschijn. 'In ieder geval is dit de eerste keer dat we geen kamptenten maar kampleiding zijn.' Ze geeuwde opnieuw, stond op en trok haar badjas aan. De lucht die door de gordijnen naar binnen kwam, was verrukkelijk fris en koud genoeg om Edens tenen te doen krom-

men. Ze wenste dat ze zich kon herinneren wat ze met haar slofjes had gedaan.

‘Kijk eens onder je bed,’ stelde Candy voor.

Eden bukte zich en vond ze. Ze waren van geborduurde roze zijde en dus niet bepaald praktisch, maar het had niet de moeite waard geleken om geld te investeren in een nieuw paar. Ze trok de slofjes aan, wat haar meteen een excuus verschafte om weer te gaan zitten. ‘Denk je echt dat we het aankunnen, alleen omdat we zelf vijf zomers hebben doorgebracht in het Forden Camp voor Meisjes?’

Candy, die zelf ook twijfels koesterde, klemde haar handen ineen. ‘Je gaat toch niet twijfelen, hè?’

De spanning die Eden in de stem van haar vriendin hoorde, maakte dat ze haar eigen twijfels snel terzijde schoof. Ze had zowel financieel als emotioneel geïnvesteerd in het pas opgerichte Camp Liberty. Klagen zou niet leiden tot succes. Ze schudde even haar hoofd, liep naar Candy toe en legde haar hand op haar schouder. ‘Nee, ik heb alleen maar last van een afschuwelijk ochtendhumeur. Laat me even douchen, en dan ben ik klaar om onze zevenentwintig gasten onder ogen te komen.’

‘Eden.’ Candy hield haar tegen voordat ze de badkamerdeur kon sluiten. ‘Het gaat echt werken. Voor ons allebei. Dat weet ik zeker.’

‘Ik ook.’ Eden sloot de deur en leunde er even tegenaan. Nu ze alleen was, kon ze wel toegeven dat ze doodsbang was. Haar laatste geld en haar laatste hoop waren geïnvesteerd in de zes blokhutten, de stallen en de eetzaal die tezamen Camp Liberty vormden. Wat wist Eden Carlbough, die altijd deel had uitgemaakt van de high society van Philadelphia, van het runnen van een meisjeszomerkamp? Net genoeg om haar de stuipen op het lijf te jagen.

Als ze nu faalde, zou ze dan nog kunnen doorgaan? Zou ze dan

nog iets hebben waarmee ze kon doorgaan? Zelfvertrouwen, zei ze tegen zichzelf terwijl ze de douchecabine in stapte en kraan opendraaide. Dat had ze nodig. Er kwam niet meer dan een lauw straaltje uit de douchekop. Zelfvertrouwen, dacht ze, huiverend onder het miezerige straaltje. Plus een beetje geld en een hele berg geluk.

Ze begon zich in te zepen met de geparfumeerde Franse zeep, een van de weinige dingen waarmee ze zichzelf nog verwendde. Een jaar geleden zou ze zoiets gewoons als zeep nooit hebben beschouwd als een luxe.

Een jaar geleden.

Ze draaide zich snel om zodat het water, dat nu snel kouder werd, over haar rug stroomde. Een jaar geleden was ze nooit voor acht uur opgestaan, had ze genoten van een hete douche en ontbeten met koffie en toast en roereieren. Daarna zou ze naar de bibliotheek zijn gereden om vrijwilligerswerk te doen, gevolgd door een lunch met Eric in Les Deux Cheminées, voordat ze haar middagging doorbrengen in het museum of bij een van de liefdadigheidsbijeenkomsten van haar tante Dottie.

De belangrijkste beslissing die ze had moeten nemen, was of ze haar roze zijden pakje of dat van ivoorkleurig linnen zou aantrekken.

Geen stress. Geen problemen. Maar toen had papa nog geleefd.

Met een zucht spoelde Eden de laatste zeepresten weg en droogde zich af. Toen haar vader nog leefde, had ze gedacht dat geld iets was wat je gewoon, zonder erbij na te denken, kon uitgeven. Ze was opgevoed om een menu te plannen maar niet om te koken; om een huishouden te leiden maar niet om zelf haar huis schoon te maken.

Gedurende haar jeugd was ze zorgeloos gelukkig geweest met haar vader, die weduwnaar was, in de tijdloze elegantie van hun

grote huis. Er waren altijd feestjurken en danslessen, theepartijtjes en rijlessen geweest. De naam Carlbough was oud en gerespecteerd en hun rijkdom een simpel feit.

Hoe snel was dat alles veranderd.

Nu gaf ze zelf rijlessen en ze goochelde met cijfertjes in een kasboek in de ijdele hoop dat één en één niet altijd twee zou zijn.

Omdat de kleine spiegel boven de wastafel beslagen was, wreef Eden hem droog met de handdoek. Daarna pakte ze de laatste pot uit Frankrijk geïmporteerde gezichtscrème die ze nog bezat. Daar zou ze het deze zomer mee moeten doen. Als ze erin slaagde om deze zomer door te komen, zou ze zichzelf trakteren op een nieuwe pot.

Toen Eden de badkamerdeur opende, bleek de blokhut leeg te zijn. Als ze Candy een beetje kende, en dat deed ze na twintig jaar echt wel, was haar roodharige vriendin al bij de meisjes. Ze leek zich zo gemakkelijk aan te passen, dacht Eden. Dat moest zij ook doen. Ze pakte haar spijkerbroek en het rode T-shirt waar *Camp Liberty* op gedrukt stond en begon zich aan te kleden. Zelfs als tiener had ze zelden zulke vrijetijdskleding gedragen.

Ze had genoten van haar sociale leven – de feesten, de skireisjes naar Vermont onder begeleiding van een chaperonne, de tripjes naar New York om te winkelen of het theater te bezoeken, de vakanties in Europa. Noch haar vader, noch zijzelf had ooit overwogen dat ze een baan zou moeten zoeken. Carlbough-vrouwen werkten niet, die zaten in comités.

Haar collegejaren waren bedoeld om haar een algemene ontwikkeling te geven, maar ze hadden haar niet voorbereid op een carrière, en op haar drieëntwintigste moest Eden erkennen dat er niets was waarvoor ze echt gekwalificeerd was.

Dat zou ze haar vader kwalijk kunnen nemen, maar hoe kon ze een man iets verwijten die zo toegeeflijk en lief was geweest? Ze

had hem aanbeden. Ze kon zichzelf verwijten dat ze kortzichtig en naïef was geweest, maar niet haar vader. Een jaar na zijn plotselinge dood rouwde ze nog steeds om hem.

Maar dat kon ze aan. Het enige wat ze had geleerd en wat ze tot in de puntjes beheerste, was haar emoties verbergen achter koele afstandelijkheid of een hooghartige houding. Ze kon dag in dag uit samenwerken met de meisjes en de begeleidsters die Candy had ingehuurd, en niemand zou merken dat ze nog steeds om haar vader treurde. Of dat haar trots diep was gekwetst door Eric Keeton.

Eric, de veelbelovende jonge bankier die bij haar vaders firma had gewerkt. Eric, altijd zo charmant, zo attent, zo geschikt. Tijdens haar laatste studiejaar had ze zijn ring aangenomen en beloofd dat ze zijn vrouw zou worden. En hij had beloofd haar man te worden.

Zodra ze ontdekte dat de pijn er nog steeds was, begroef ze die bewust, laagje voor laagje, onder woede. In de spiegel kijkend, nam ze haar blonde haren bijeen in een paardenstaart, een stijl waarvan haar kapper gegruwd zou hebben.

Het was praktischer, zei ze tegen haar spiegelbeeld. Ze was nu een praktische vrouw, en haar dat om haar schouders golfde zou maar in de weg zitten tijdens de rijlessen die ze die ochtend zou geven.

Even drukte ze haar vingertoppen tegen haar oogleden. Waarom waren de ochtenden altijd het ergst? Als ze wakker werd, hoopte ze nog steeds dat ze een nachtmerrie had gehad en dat ze gewoon thuis in haar bed lag. Maar het was niet langer haar thuis. Daar woonden nu vreemde mensen. De dood van Brian Carlbough was geen nachtmerrie geweest, maar de afschuwelijke, afschuwelijke realiteit.

Hij was bezweken aan een hartinfarct, Eden in shock en verbijs-

terd door verdriet achterlatend. Maar voordat dat verdriet wat had kunnen vervagen, had ze een nieuwe schok gekregen.

Advocaten, gekleed in zwarte jassen, hadden eindeloze, technische monologen gehouden in kantoren die naar oud leer en boenwas roken. Met ernstige gezichten en gevouwen handen hadden ze haar wereld vernietigd.

Slechte investeringen, hadden ze haar verteld, markttrends, hypotheke, tweede hypotheke, te veel kortetermijnleningen. Dat alles was neergekomen op één simpel feit... Er was geen geld meer.

Brian Carlbough was een gokker geweest. Kort voor zijn dood had zijn geluk hem in de steek gelaten, en hij had geen kans meer gehad om zijn schulden te vereffenen. Zijn dochter was gedwongen zijn bezittingen te verkopen om zijn schulden af te betalen. Het huis waarin ze was opgegroeid en waarvan ze zielsveel hield, was verdwenen. Ze was nog steeds verdoofd door verdriet toen ze ontdekt had dat ze geen inkomen meer had en geen dak boven haar hoofd. En om het helemaal af te maken, had Eric haar gedumpt.

Eden rukte de deur van de blokhut open en werd begroet door de zachte berglucht. Het adembenemende uitzicht op de groene heuvels en de blauwe hemel ging echter aan haar voorbij. Ze was terug in Philadelphia en hoorde weer Erics kalme, redelijke stem.

Het schandaal, hoorde ze hem weer zeggen terwijl ze naar de eetzaal marcheerde waar het ontbijt werd geserveerd. Zijn reputatie. Zijn carrière. Alles waarvan ze had gehouden, was haar afgenomen, maar hij had zich alleen maar zorgen gemaakt over de invloed die dat op hém zou kunnen hebben.

Hij had nooit van haar gehouden. Eden ramde haar handen in haar broekzakken. Wat dom dat ze dat niet vanaf het begin had gezien. Maar ze had haar lesje geleerd. O, wat had ze haar lesje geleerd. Voor Eric was het alleen maar een fusie geweest, de naam

Carlbough, het geld en de reputatie. Toen daar niets meer van over was, had hij gemaakt dat hij wegwam.

Ze vertraagde haar pas toen ze besepte dat ze buiten adem was, niet door de lichamelijke inspanning maar van woede. Het zou beslist geen goede indruk maken als ze met een blos en vuurspuwende ogen de eetzaal betrad. Ze haalde diep adem en keek om zich heen.

De lucht was nog koel, maar tegen het midden van de ochtend zou de zon warm en sterk zijn. De zomer was nog maar amper begonnen. En het was hier prachtig. Rondom een groot grasveld stonden zes kleine blokhutten waarvan de klapramen nu opstonden, waardoor opgetogen meisjesgelach hoorbaar was. Langs het pad tussen hut 4 en 5 groeiden wilde anemoontjes en op blokhut 2 zat een ekster te kwetteren.

Achter het kamp zag ze de glooiende groene heuvels, die bezaaid waren met grazende paarden. Er was een ongelooflijke openheid, een gevoel van ruimte, dat Eden fascinerend vond. Haar leven had zich altijd in de stad afgespeeld. Straten, gebouwen, verkeer, mensen. Dat kende ze en daar verlangde ze nog soms wanhopig naar terug. En ze zou dat nog steeds kunnen hebben, want haar tante had haar liefde en een thuis aangeboden. Niemand zou ooit weten hoe lang en hard Eden had geworsteld met de verleiding om die uitnodiging aan te nemen en haar leven te laten blijven zoals het altijd was geweest.

Misschien zat het gokken haar ook in het bloed. Waarom zou ze anders het weinige geld dat ze nog had gehad, geïnvesteerd hebben in een meisjeszomerkamp?

Omdat het moest, hielp ze zichzelf herinneren. Ze moest dat risico nemen. In haar eentje. Ze zou nooit terug kunnen keren naar het fragiele porseleinen poppetje dat ze ooit was geweest. Hier, in deze open ruimte, zou ze de tijd nemen om zichzelf te

leren kennen. Wat ging er schuil in Eden Carlbough? Door haar horizon te verbreden zou ze misschien – heel misschien – haar plek kunnen vinden.

Candy had gelijk. Eden haalde nog eens diep adem. Dit zou gaan werken. Ze zouden zorgen dat het ging werken.

‘Honger?’ Met haar rode haren nog vochtig van de douche dook Candy opeens naast Eden op.

‘Ik rammel.’ Tevreden sloeg ze haar arm om Candy’s middel. ‘Waar was jij opeens gebleven?’

‘Je weet hoe ik ben. Ik kan hier niets aan anderen overlaten.’ Net als Eden liet Candy haar blik over het kamp glijden. Op haar gezicht was precies te zien wat in haar omging – de liefde, de angst en de koppige trots. ‘Ik was bezorgd om jou.’

‘Ik had je toch al verteld dat ik altijd last heb van een ochtendhumeur.’ Eden zag een groepje meisjes uit een van de hutten tevoorschijn komen.

‘Eden, we zijn al vriendinnen sinds we een zes maanden oud waren. Niemand weet beter dan ik wat jij doormaakt.’

Nee, niemand. En aangezien Candy degene was van wie ze het meest hield, nam Eden zich voor beter haar best te doen om de wonden die nog steeds open waren te verbergen. ‘Ik heb het achter me gelaten, Candy.’

‘Misschien, maar ik weet dat dit kamp oorspronkelijk mijn plan was en ik jou erin heb meegesleept.’

‘Dat is niet waar. Ik wilde er graag in investeren. En we weten allebei hoe weinig ik heb kunnen bijdragen.’

‘Voor mij was het niet weinig. Dankzij jouw investering kon ik paardrijles toevoegen aan de activiteiten, en toen je toestemde om hierheen te komen en les te geven...’

‘Ik hou alleen maar een oogje op mijn investering,’ zei Eden luchtig. ‘Volgend jaar ben ik echt geen parttime-instructeur en

boekhouder meer. Dan zal ik een getrainde begeleidster zijn. Ik heb er geen spijt van, Candy.' Dit keer meende ze het. 'Het is van ons.'

'Van ons en van de bank.'

Eden haalde haar schouders op. 'We hebben deze plek allebei nodig. Jij, omdat je dit altijd al wilde doen, en ervoor hebt gestudeerd en er naar toe hebt gewerkt. En ik...' Ze aarzelde even en zuchtte. 'Laten we het maar onder ogen zien, ik heb niets anders. Het kamp zorgt voor een dak boven mijn hoofd en voor een doel in mijn leven. Ik moet bewijzen dat ik hier iets van kan maken.'

'Iedereen denkt dat we gek zijn geworden.'

De trots kwam terug, samen met het gevoel van roekeloosheid waarvan Eden pas sinds kort begon te genieten. 'Ze doen maar.'

Lachend trok Candy even aan Edens paardenstaart. 'Kom, we gaan eten.'

Twee uur later beëindigde Eden de eerste les van die dag. Dit was haar specialiteit, haar bijdrage aan het partnerschap dat Candy en zij hadden gesloten. Ze hadden ook afgesproken dat Eden de boeken zou bijhouden, want niemand was slechter met cijfertjes dan Candy.

Candy had sollicitatiegesprekken gevoerd en begeleidsters, een diëtiste en een verpleegster aangenomen. Ooit hoopten ze ooit de beschikking te krijgen over een zwembad en een zwemleraar, maar tot die tijd werd er onder toezicht gezwommen in en geroeid op het meer, terwijl Eden worstelde met de balans tussen inkomsten en uitgaven. Ze kon slechts bidden dat ze genoeg geld zouden hebben als ze nieuwe voorraden moesten bestellen.

In tegenstelling tot Candy was Eden van mening dat niet alleen de eerste week moeilijk zou worden. Candy bezat weliswaar de kwalificaties om een kamp te runnen, maar ze had ook een optimistisch flair voor het over het hoofd zien van details, zoals rode cijfers in de boeken.

Die gedachten terzijde schuivend, wees Eden naar het midden van de buitenmanege. 'Dat is het voor vandaag.' Haar blik gleed over de zes gezichtjes onder de zwarte caps. 'Jullie hebben het heel goed gedaan.'

'Wanneer mogen we nu galopperen, Miss Carlbough?'

'Zodra jullie hebben geleerd hoe je moet draven.' Ze klopte op een van de paardenflanken. Zou het niet heerlijk zijn om de heuvels in te galopperen, zo snel rijdend dat de herinneringen haar niet konden volgen? Dom, Eden, dacht ze, haar aandacht weer op de kinderen richtend. 'Afstijgen en de paarden afwrijven. Denk eraan dat ze van jullie afhankelijk zijn.' Een briesje blies haar haren voor haar gezicht. Met een afwezig gebaar streek ze die weg. 'Zorg dat het tuig weer op de juiste plaats wordt teruggelegd voor de volgende les.'

Dit bracht het gekreun teweeg dat ze al had verwacht. Rijden en spelen met de paarden was natuurlijk leuk, opruimen een stuk minder. Eden beschouwde het feit dat ze orde kon houden zonder weerstand op te roepen als een hele verdienste. De afgelopen week had ze de namen en de gezichten van de meisjes in haar geheugen geprent. De groep van elf- en twaalfjarigen beschikte over een enthousiasme dat voor haar een extra stimulans vormde om haar best te doen. Er waren drie meisjes in wie ze de paardenkoorts herkende die ze zelf als meisje had gehad. Het was prettig om na een uur in de zon de vragen te beantwoorden die op haar afgevuurd werden. Uiteindelijk wist ze hen stuk voor stuk in de richting van de stal te dirigeren.

'Eden!' Ze draaide zich om en zag dat Candy zich in haar richting haastte. Zelfs van verre kon Eden de bezorgdheid op haar gezicht zien.

'Wat is er gebeurd?' vroeg ze.

'We zijn drie meisjes kwijt. Roberta Snow, Linda Hopkins en

Marcie Jamison.’ Candy woelde even door haar haren. ‘Barbara ontdekte het toen ze haar groep bij elkaar zocht om te gaan roeien. We hebben overal al gezocht.’

‘We mogen niet in paniek raken,’ zei Eden, evenzeer tegen zichzelf als tegen Candy. ‘Roberta Snow? Is dat niet die kleine brunette die een hagedis in de blouse van een ander meisje heeft gestopt? En die de ochtendbel om drie uur ’s nachts liet afgaan?’

‘Ja.’ Candy klemde haar kiezen even op elkaar. ‘Het kleine schatje. De kleindochter van rechter Harper Snow. Als ze alleen maar haar knie schaaft, worden wij waarschijnlijk al aangeklaagd.’ Ze schudde even haar hoofd en voegde er toen op zachtere toon aan toe: ‘Ze is voor het laatst gezien toen ze in oostelijke richting liep.’ Ze wees met een vinger die onder de verfspatten zat van haar schilderles. ‘Niemand heeft de andere meisjes gezien, maar ik wed dat ze bij haar zijn. Die lieve Roberta is een geboren leider.’

‘Als ze die kant op is gegaan, dan komt ze toch bij de boomgaard?’

‘Ja.’ Candy sloot haar ogen. ‘O, ja. Als ik er over tien minuten niet voor zou moeten zorgen dat er tien meisjes tot aan hun ellebogen in de klei staan, zou ik zelf achter ze aan gaan. Eden, ik weet bijna zeker dat ze op weg zijn naar die boomgaard. Een van de meisjes heeft bekend dat ze Roberta heeft horen zeggen dat ze van plan was om daar stiekem naartoe te gaan om een paar appeltjes te gappen. Maar we willen geen problemen met de eigenaar. Hij laat ons gebruikmaken van het meer omdat ik daar schaamteloos om gesmeekt heb. Hij was niet echt blij toen hij hoorde dat hij de buurman werd van een meisjeskamp.’

‘Dat valt niet meer te verhelpen,’ merkte Eden op. ‘Ik ben degene die op dit moment het gemakkelijkst gemist kan worden, dus ik zal achter ze aan gaan.’

‘Ik hoopte al dat je dat zou zeggen. Echt Eden, als ze die boom-

gaard in zijn geglipt, dan zwaait er iets voor ons. De man heeft me heel duidelijk gemaakt hoe hij dacht over zijn land en zijn privacy.’

‘Die meisjes zullen echt geen schade aanrichten aan zijn appelbomen.’ Eden zette er stevig de pas in.

Candy probeerde haar bij te houden. ‘Hij heet Chase Elliot. Je weet wel, Elliot Apples? Sap, cider, moes, jam. Alles wat je maar van een appel kunt maken, maken zij. Hij heeft heel duidelijk gemaakt dat hij geen meisjes wil betrappen bij boompje klimmen.’

‘Hij zal hen niet vinden. Ik wel.’ Eden liet Candy achter toen ze over het hek klom.

Ze volgde het pad dat van het kamp af leidde en vond tot haar grote tevredenheid een snoeppapiertje. Met een grimmig glimlachje pakte ze het op en stopte het in haar zak. De kleindochter van rechter Snow had inmiddels al de reputatie van zoetekauw gekregen, en er werd zelfs verteld dat ze een flinke voorraad snoepgoed verborgen hield.

Het was warm geworden, maar het pad leidde gelukkig door een koel espenbos. De zon toverde vlekken op de grond en maakte dat het een plezierige wandeling werd, al was haar missie dat dan allesbehalve. Eekhoorns renden over het pad, zozeer vertrouwend op hun snelheid dat ze niet schrokken van Edens aanwezigheid. Boven haar hoofd hamerde een specht in de schors van een boom.

Plots bedacht ze dat ze nog nooit eerder zo alleen was geweest. Hier was geen sprake van civilisatie, maar van nieuwe geuren van aarde, dieren en vegetatie. Overal waar ze keek zag ze wilde bloemen die veel sterker en veerkrachtiger waren dan de kasrozen waaraan zij gewend was geweest. Jaar na jaar kwamen ze terug, zonder verwend te worden, nemend wat op hun pad kwam en erop gedijend. Deze bloemen schonken haar hoop. Ook zij zou hier een plek kunnen vinden. Dat had ze al gedaan, corrigeerde ze

zichzelf. Haar vrienden in Philadelphia mochten dan denken dat ze gek was geworden, maar zij begon ervan te genieten.

Het bos werd minder dicht, en het zonlicht weer sterker. Haar ogen met haar hand beschermend tegen de zon liet ze haar blik over de boomgaard van Elliot dwalen.

Zover ze kon zien, strekte die zich voor haar uit over de glooiende heuvelrug. Sommige bomen waren krom en oud, andere jong en recht. Ze dacht onmiddellijk aan de lente en de overweldigende geur van appelbloesem.

De lente zou vast geweldig zijn, dacht ze terwijl ze naar het hek liep dat de gebieden van elkaar scheidde. De geur, de witroze bloesems en de teergroene bladeren zouden een prachtige aanblik vormen. Nu waren de bladeren donkerder en groter, en in plaats van bloesem zag ze fruit aan de bomen die het dichtst bij haar stonden. Klein, glanzend groen en met het begin van rode wangetjes, hingen de appels te wachten tot ze rijp waren om geplukt te worden.

Hoe vaak zou ze appelmoes gegeten hebben die hier was begonnen? Het idee toverde een glimlach op haar gezicht terwijl ze over het hek begon te klimmen. Haar idee van een boomgaard was heel anders geweest dan de werkelijkheid. Ze had een oude gaard voor zich gezien, die werd bewerkt door een kromgegroeide oude man, gekleed in overall. Iets heel anders dan dit indrukwekkende bedrijf.

Opeens hoorde ze gegiechel. Ze keerde zich in de richting waar het vandaan was gekomen en zag dat er een appel uit een boom viel. Ze bukte zich, pakte hem op en liep naar de boom. Toen ze omhoogkeek, zag ze drie paar gympjes onder het bladerdak uitsteken.

‘Dames,’ zei Eden op koele toon. Ze werd beloond door drie verblufte gilletjes. ‘Jullie hebben kennelijk de verkeerde afslag genomen naar het meer.’